

Med disse formelle Bemærkninger er det dog ikke i nogen Maade min Tanke at ville unddrage mig det mig personlig paahvilende reelle Ansvar, men

naar jeg ikke før nu har vidst, at Læge A brugte Morfin (og af de hermed følgende Udtalelser fra forskellige Personer, der kende ham meget nøje, vil det ses, at dette er særdeles forklarligt)

naar jeg for Læge C's og Dr. B's Vedkommende er gaaet ud fra, at de ved deres Ansættelse i Kommunens Tjeneste vare og bestemt hævde, at de fremdeles ere helbredede for tidligere Svagheder (og udover nogle omdisputable almindelige Bemærkninger om Morfinismens Helbredelighed er der ikke fremkommet noget som helst, der tyder paa, at jeg i saa Henseende har skønnet fejl) og

naar de paagældende Lægers overordnede (Sundhedskommissionen og Karantænekommissionen) ikke have haft noget at udsætte paa de paagældende Lægers tjenstlige Forhold og ikke heller fra anden Side have modtaget nogen Klage over dem,

saa ser jeg ikke rettere, end at der savnes ethvert Grundlag for et Angreb paa min Embedstørelse som Stadslæge.

Med Hensyn til Forflyttelsen i 1902 af en senere afdød Distriktslæge, om hvis mentale Tilstand der var rejst Tvivl, anser jeg det for uforment at udtale mig, da denne Sag, i hvilken jeg handlede i god Forstaaelse med Ministeriet og Sundhedskollegiets samtlige Medlemmer, vil være Ministeriet fuldt bekendt.

Den af Sundhedsstyrelsen i Medfør af § 7 i Lov af 30. April 1909 indledede Undersøgelse mod de 3 førstnævnte Læger med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt de ere farlige for deres Medmennesker enten paa Grund af „mangelfuld Sjælstilstand“ eller paa Grund af „grov Uduelighed“, og hvorvidt Retten til at udøve Lægevirksomhed i den Anledning bør fratages dem, er, som det fremgaar af Skrivelse af 9. Januar 1912, end ikke for Sundhedsstyrelsens Vedkommende afsluttet.

Naar Sundhedsstyrelsen ikke desmindre allerede nu mener at burde indstille, at de to ved Karantænen ansatte Læger straks afskediges af Ministeriet, og at der rettes en Henvendelse til Københavns Magistrat om ligeledes at afskedige de to ved den offentlige Behandling af Kønssygdomme ansatte Læger, maa det virke i allerhøjeste Grad overraskende, saafremt Sundhedsstyrelsen ikke har andet Grundlag for denne Indstilling, end hvad der er anført i Skrivelse af 9. Januar 1912.

For Læge A's Vedkommende er det ved de af Sundhedsstyrelsen tilvejebragte Oplysninger godtgjort, at han nyder Morfin, men der er intet som helst oplyst om, at han benytter Morfin paa en Maade, der har efterladt blivende Spor i hans Sjælstilstand, end mindre saadanne Spor, at han skulde kunne betegnes som farlig for sine Medmennesker. Tværtimod vil der kunne fremskaffes vægtige Vidnesbyrd i modsat Retning; blandt andet tillader jeg mig at henvise til vedlagte Udtalelser fra Stabsdyrlæge Friis og Overlæge Lützhöft, der have nøje Kendskab til Læge A, og navnlig fra Læge Z, en af Byens mest beskæftigede Læger, der i mere end en Snes Aar har haft A til fast Medhjælper og følgelig saa at sige daglig samarbejdet med ham; endvidere til, at der aldrig for Karantænekommissionen har foreligget nogen Klage over A's tjenstlige Virksomhed, lige saa lidt som det i øvrigt er oplyst, at han som bistaende Læge ved Karantænen nogen Sinde i de siden hans Ansættelse forløbne 24 Aar har gjort sig skyldig i Pligtforsømmelser eller i Fejltagelser.

Overfor disse Kendsgerninger synes det ikke ganske holdbart at bygge en Indstilling om Afsked alene paa teoretiske Betragtninger over Morfinisme i Almindelighed, mulig tillige paa et Referat af en Samtale mellem Korpslæge Rørdam og Karantænelægen, der i meget bestemte Udtryk bestrider dette Referats Rigtighed.

For Læge C's Vedkommende er det i en tidligere, af mig afgiven Erklæring oplyst, at han, medens han i 1908 var midlertidig ansat ved offentlig Behandling af Kønssygdomme i København, har haft et Anfald af Morfinisme, for hvilket han den Gang indlagdes paa en Kuranstalt, at han, efter i et Aarstid at have været helbredet, i 1909 blev fast ansat, og at der efter den Tid hverken er iagttaget eller oplyst noget som helst, der kunde tyde paa, at han skulde have haft noget Tilbagefald. — Der kan i saa Henseende blandt andet henvises til den med min Erklæring af 3. December f. A. fulgte Udtalelse fra Professor D. E. Jacobson samt til Læge C's Tilbud om, naar som helst det forlanges, at lade sig indlægge til Observation, endvidere til, at